

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 5080/23
14.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Илић, адвокат из Смедерева, ул.Бука Карацића бр.9/16, против тужене ББ, из ..., чији је пуномоћник Радисав Станојевић из Смедерева, ул.Омладинска бр.2/2а, ради утврђења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 1647/22 од 28.12.2022. године, у седници одржаној дана 14.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 1647/22 од 28.12.2022. године у ставу првом и делу става другог изреке којим се обавезује тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 41.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка у преосталом делу става другог изреке пресуде Основног суда у Смедереву П 1647/22 од 28.12.2022. године тако што се као неоснован **ОДБИЈА** захтев тужене за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова од 41.800,00 динара за период почев од правноснажности па до извршности пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке утврђује се да је тужиља по основу наслеђа иза свог сада пок.оца искључиви носилац права коришћења на кп.бр... од 12,62 м2 у количини њива четворе класе уписан у ЛН број ... КО ..., док је право тужене ББ из ..., да исту непокретност наследи застарело, што је тужена дужна да призна и трпи, а тужиља власна да се на основу пресуде упише у јавне књиге као корисник предметне парцеле. Ставом другим обавезује се тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 41.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од правноснажности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном

поступку.

Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене делимично основана, само у погледу почетка тока законске затезне камате на правилно досуђене трошкове поступка.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд пази по службеној дужности нити се жалбом основано указује на постојање неке друге битне повреде која је била или могла бити од утицаја на правилност ожалбене пресуде.

Супротно жалбеним наводима приликом доношења ожалбене пресуде није учињена ни битна повреда из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима пресуде, а у пресуди су дати разлози о битним чињеницама, који су јасни и непротивречни и о њима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

На правилност ожалбене пресуде није од утицаја ни релативно битна повреда одредаба парничног поступка настала изостављањем јединственог матичног броја парничних странака у уводу, јер је интенција законодавца била да уношењем ове одредбе олакша поступак извршења, те се у том поступку наведени недостатак може отклонити.

Из стања у списима произлази да је неспорно међу парничним странкама да је сада пок. ВВ, бивши из ..., отац тужиље, а бивши супруг тужене, преминуо дана 29.08.1989. године, да је његова заоставштина расправљена правноснажним решењем Општинског суда у Урошевцу О.бр.84/90 од 16.03.1990. године којим су тужиља као кћерка и тужена као супруга оглашене за наследнице са по 1/2 удела на целокупној заоставштини. Неспорно је и да парцела која је предмет овог спора није била обухваћена оставинским решењем као заоставштина оставиоца, иако је оставилац у то време био ванкњижни власник предметне парцеле по основу уговора о купопродаји овереног пред Општинским судом у Смедереву О.бр.3090/85 дана 15.11.1985. године, што је парничним странкама у време расправе заоставштине било познато. Такође је неспорно и да је овде тужена пред Основним судом у Смедереву својим предлогом од 17.09.2019. године, покренула поступак, за расправу заоставштине иза пок. ВВ, бившег из ..., које је суд третирао као предлог за доношење допунског решења, а како би била расправљена и парцела која је предмет овог спора. Наведени оставински поступак је решењем О.3000/21 од 18.04.2022. године прекинут, те је упућена на парницу против учеснице АА овде тужиља, у ком поступку ће доказати да је право на наслеђе учеснице ББ на имовини оставиоца који чини право коришћења са уделом од 1/1 на парцели број ... потез ..., њива IV класе од 12,62 м², уписана у листу непокретности број ... КО ..., застарело сходно члану 139 Закона о наслеђивању из 1974. године што је овде тужиља и учинила.

Из исказа тужиље, којој је поклонио веру, првостепени суд је утврдио да је именована била у државини предметне непокретности практично од смрти свог оца пок.ВВ, да је државину манифестовала плаћањем дажбина, одржавањем растиња, прављењем баште, те уклањањем старе куће која је била склона паду. Са друге стране

тужена је предметну непокретност први пут захтевала као заоставштину подношењем предлога за расправу заоставштине пред Основним судом у Смедереву дана 17.10.2019. године, који је тај суд третирао као предлог за доношење допунског решења, с обзиром да је заоставштина пок. ВВ већ расправљена пред Општинским судом у Смедереву решењем од 16.03.1990. године. Првостепени суд је из исказа тужене утврдио да је именована била упозната да је оставилац стекао ову парцелу по основу уговора о купопродаји још у време спровођења, оставинског поступка, па све и да уважи њен аргумент да оставилац у то време у јавним књигама није био уписан као власник предметне непокретности тужена је поступак могла да иницира, према разлозима првостепеног суда, након сазнања о упису права својине оставиоца на предметној непокретности, што се по њеном сопственом казивању догодило 1995.-1996. године. И од тог момента до дана подношења предлога за расправу предметне парцеле као заоставштина дана 17.10.2019. године прошло је више од 10 година.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, које се жалбеним наводима не доводи у сумњу, првостепени суд је правилно применио Закон о наслеђивању имајући у виду моменат смрти, сада пок. ВВ (“Службени гласник РС”, бр. 52/74, 1/80 и 25/82), којом одредбом члана 139 Закона о наслеђивању је прописано да право наследника оставиоца да захтева заоставштину застарева према савесном држаоцу за две године, од дана када је наследник сазнао за своје право и за држаоца ствари заоставштине, најдаље за 10 година рачунајући за законског наследника од смрти оставиоце, а према несавесном држаоцу ово право застарева за 20 година.

Неспорно је да тужена има својство законског наследника те да заоставштина отварањем наслеђа прелази на наследнике, али тужена у законском року није захтевала заоставштину, те је због истека рокова изгубила право да заоставштину захтева, јер је за своје право на наслеђе на предметној парцели имала сазнања већ у време отварања заоставштине у тренутку смрти оставиоца, а свој захтев истакла тек 17.10.2019. године, подношењем предлога за расправу заоставштине. Са друге стране тужила је у државини предметне непокретности као наследник више од 30 година, те је на истој стекла право коришћења због чега је тужбени захтев усвојен.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и оно се жалбеним наводима којима се не прилажу нови докази у смислу члана 372 ЗПП-а не доводи у сумњу. Чињеница да је тужила тражила да се утврди да је по основу наслеђа искључиви носилац права коришћења непокретности, која је предмет спора, те да тужена трпи упис права коришћења није од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, с обзиром да е тужбом у овој правној ствари, тужила захтевала да јој тужена призна право законског наследника на предметној парцели, које је међу њима било спорно, а на који поступак је упућена од стране оставинског суда, како би доказала да је право тужене застарело.

Како се овај поступак односи само на право коришћења парцеле, те како се не тражи утврђење права својине већ само право коришћења по основу наслеђивања између титулара права коришћења по основу наслеђа, то су без утицаја на правилност ожалбене пресуде жалбени наводи тужене да Република Србија није обухваћена тужбом.

Ово посебно имајући у виду да је тужила упућена на тужбу против тужене из оставинског поступка, по ком упуту је и поступила.

Правилно је, супротно жалбеним наводима првостепени суд применио материјално право, с обзиром да се институт застарелости права на наслеђивање примењује код наследничких тужби између лица која се као претпостављени

наследници истог оставиоца споре о праву на наслеђе.

Наиме, рокови прописани чланом 139 тада важећег Закона о наслеђивању односе се само на оне држаоце који ствари из заоставштине држе као своје наследство, односно који државину заснивају на наследно-правном основу. У свим другим случајевима када се право наслеђа остварује према лицу које није претпостављени наследник и које ствари држи по неком другом основу, прописани рокови у којима застарева право захтевати заоставштину не могу се применити.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер код изложеног, нису од утицаја на правилност побијане пресуде.

Правилно су обрачунати и трошкови поступка правилном применом члана 153 и 154 ЗПП-а, као и АТ важеће у време пресуђења и ТТ у време настанка таксене обавезе.

Међутим, основана је жалба тужене у погледу периода од када камата тече на трошкове поступка, те су основани жалбени наводи тужене да тужиља има право на камату на трошкове парничног поступка од момента извршности, због чега је на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП, побијано решење о трошковима у делу који се односи на моменат доспелости камате, преиначено, те одлучено као у ставу другом изреке.

Како је тужена успела у сразмерно незнатном делу, одбијен је њен захтев за накнаду трошкова парничног поступка, те одлучено као у ставу трећем изреке на основу одредбе члана 165 у вези члана 153 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић